

سمیرا نوربافی، اشتغالی مناسب با سبک زندگی بانوان محله مهدی آباد ایجاد کرده است

کفش دوزهای خانه دار

مریم دهقان خیلی از کارهای بزرگ با جرقه های کوچک ولی اثرگذار پایه ریزی می شود؛ مثل نقشی که سمیرا نوربافی امروز در محله مهدی آباد دارد و جرقه کارآفرینی امروزش، پنج سال پیش به دعوت یکی از همسایگانش زده شد. البته نه اینکه فکر کنید نوربافی الان کارگاه پرطمطراقی برای خود دست و پا کرده است؛ اتفاقاً جنس کارآفرینی او اگرچه متفاوت است، با سبک زندگی اهالی این محله و روستاهای اطراف آن کاملاً جور درمی آید و زنانی، پایه پای او کار می کنند که نه فرصت هشت ساعت کار مداوم در فضای بیرون از منزل را دارند و نه سبک زندگی شان به گونه ای است که بتوانند خانه و زندگی و فرزندانشان را تنها بگذارند.

آن هادر خانه، زمان های خالی شان را با وصل کردن رویه و زیره کفش به هم می گذرانند و در قبال این کار خانگی، علاوه بر اینکه هزینه های زندگی شان را تا حدی تأمین می کنند، اوقات فراغتشان را هم می گذرانند و حرفه ای می آموزند. حدود هجده بانوی خانه دار از محدوده عباس آباد واقع در محله مهدی آباد، به همت سمیرا نوربافی وارد این شغل شده اند و بخشی از چرخ زندگی شان را با همین کار می گردانند.

۵

داستان جلد

آغاز ماجرا با بسته بندی روسری

حدود ۱۰ سال پیش، سمیرا نوربافی در محله مهرآباد سکونت داشت. آن زمان جوان تر بود و پسر دومش تازه کمی بزرگ شده بود که به پیشنهاد یکی از همسایگانش، نخستین تجربه کاری خود را رقم زد؛ یک سال با چند نفر از همسایه ها به بسته بندی روسری مشغول بودیم. درآمد خوبی داشت و توانستم بخشی از هزینه خرید ماشینم را با آن کار، جور کنم.»

این تجربه یک ساله به دلیل جابه جایی منزل به محله عباس آباد که محله پدری نوربافی است، به پایان رسید و او تا دو سال بیکار ماند، اما مزه کار در منزل و درآمد کم ولی شیرین آن هنوز زیر زبانش بود. به همین دلیل تصمیم گرفت به سراغ کاری در حوزه کفش برود؛ زیرا پیش از این، دوخت کفش در منزل را، خواهر شوهرش انجام می داد و به آن علاقه مند شده بود و بالاخره گمشده اش را در دستان یکی از همسایگان قدیمی اش یافت؛ یکی از دوستانم که در مهرآباد سکونت داشت، تکه های کفش را که شامل زیره و رویه بود، توزیع می کرد. وقتی او را دیدم، پیشنهاد همکاری داد تا برایش کفش بدوزم و من هم قبول کردم و کارم از همان زمان شروع شد.

نقطه عطف کار جدید

همیشه شروع هر کاری با فراز و نشیب هایی همراه است. کارآفرینی برای سمیرا نوربافی هم این گونه بود و پیشنهاد همسایه اش به کار، چندان هم آسان نبود. سمیرای محله عباس آباد، وقتی باروش دوخت هر کفش آشنا شد و آموزش دید، در ابتدا حرکتش کند و لاک پشتی بود. وقتی با حساب و کتاب سرانگشتی دید که دوخت هر کفش یک ساعت زمان می برد و درازای آن، مبلغ کمی دریافت می کند، منصرف شد و بقیه تکه های دوخته نشده کفش را به دوستش برگرداند، اما اینجا، همان نقطه عطف زندگی سمیرا بود.

خودش در این باره می گوید: بچه هایم هنوز کوچک بودند و دوخت هر کفش، زمان زیادی از من می گرفت. وقتی این موضوع را با همسایه ام مطرح کردم، دوستانه تشر زد و گفت حق نداری این کار را بکنی! تو می توانی؛ فقط یک هفته صبر کن و ادامه بده.

نوربافی همین حالا هم که به اینجای ماجرای زندگی کاری اش می رسد، آن خانم راد عا می کند و می گوید: خدا خیرش بدهد که اجازه نداد من جایزتم و کنار بکشم.

